

спомогне за възстановленіе на истинно-то, живо и дѣятелно Христіанство между очевидно-то испадваніе на Протестанско-то Христіанство. Той помысли по кой начинъ единъ оживяющій квасъ може да ся вмѣси въ голѣмъ-тѣ массѣ на духовно-мъртвый народъ, и като виждаше за най-згодно това, ако най-теплы-тѣ пріятели на Евангеліе-то, безъ да ся отдѣлятъ отъ църквѣ-тѣ, щѣхъ да съставятъ по-малкы общества, кои-то чрѣзъ свои-тѣ точны сношенія и общи назиданія подкрѣплены, малко по-малко да произведжтъ едно ползователно движеніе между другы-тѣ Христіаны. Той желаше църквици въ църквѣ-тѣ. Съ това намѣреніе той въ 1670 годинѣ захванълъ въ Франкфортъ, първомъ въ кѣщѣ-тѣ си, и послѣ въ църквѣ, да държи събранія за общо назиданіе, къмъ кои-то всѣкый имаше достѣпъ. Неговый примѣръ намѣри многократно подражаніе, тѣй щото скоро въ Германіѣ станяхъ много такыва събранія. Но понеже Спенеръ увѣряваше че единъ Христіанскый учитель не трѣбва само да знае чисто-то ученіе, но трѣбва въ сѣще врѣме да е и новороденъ; и понеже той ревнуваше противъ прѣпираніе за слово-то, и налагаше по-много важность върхъ единъ благочестивый животъ; и свидѣтелствуваше за всеобще-то священство на вѣрующи-тѣ; и понеже изговаряше грѣмко надѣждѣ-тѣ си за едно по-добро състояніе на църквѣ-тѣ, тѣй щото тя ще ся грыжи и за язычници-тѣ и че ще има и съобщеніе съ Реформатскѣ-тѣ църквѣ, то намѣри между цър-